

Cartea lui Daniel - Numărul o sută cincizeci și patru

Înțelegerea viziunii celei din urmă a lui Daniel: însemnătatea lui Belteșatar și dezvoltarea profeției

Jeff Pippenger
2024-03-23

Ultima vedenie a lui Daniel este alcătuită din ultimele trei capitole. Atât primul, cât și ultimul dintre aceste trei capitole prezintă experiența lui Daniel, iar capitolul din mijloc prezintă istoria profetică ce tratează ridicarea și căderea din urmă ale regelui fals al nordului. Primul capitol este asemenea ultimului, iar capitolul din mijloc reprezintă răzvrătirea regelui fals al nordului. Ultima vedenie a lui Daniel, vedenia de la râul Hiddekel, poartă semnătura Alfa și Omega, care este Adevărul. Pe măsură ce începem să abordăm ultima vedenie a lui Daniel, vom începe cu versetul întâi.

În al treilea an al lui Cyrus, împăratul Persiei, i s-a descoperit lui Daniel, căruia i se pusese numele Belteșatar, un cuvânt; iar cuvântul era adevărat, dar vremea hotărâtă era lungă; și el a înțeles cuvântul și a avut înțelegere asupra vedeniei. Daniel 10:1.

Sunt mai multe adevăruri cuprinse în acest verset. Primul îl constituie numele lui Daniel, „Belteșatar”.

Căpetenia eunucilor le-a pus nume: căci lui Daniel i-a pus numele Belteșatar; lui Hanania, Șadrac; lui Mișael, Meșac; iar lui Azaria, Abed-Nego. Daniel 1:7.

Daniel a primit numele „Belteșatar” în capitolul întâi, și nu mai este identificat drept „Belteșatar” până la introducerea ultimei sale viziuni. Prin urmare, Belteșatar este numele său în prima și în ultima sa mărturie. Schimbarea unui nume în profeție reprezintă un simbol al relației de legământ dintre Dumnezeu și poporul Său. Când Domnul a intrat în legământ cu Avram și Sarai, le-a schimbat numele în Avraam și Sara. El a schimbat numele lui Iacov în Israel, și promite să dea poporului Său al legământului din zilele din urmă un nume nou.

Pentru Sion nu voi tăcea și pentru Ierusalim nu mă voi odihni, până când dreptatea lui va ieși la iveală ca strălucirea, iar mântuirea lui ca o făclie arzândă. Și neamurile vor vedea dreptatea ta și toți împărații slava ta; și vei fi numită cu un nume nou, pe care gura Domnului îl va numi. Isaia 61:1, 2.

Celor din Filadelfia, care sunt cei o sută patruzeci și patru de mii ai zilelor de pe urmă, El le face și această promisiune.

Pe cel ce biruiește îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului meu și nu va mai ieși afară; și voi scrie asupra lui numele Dumnezeului meu și numele cetății Dumnezeului meu, Noul Ierusalim, care coboară din cer de la Dumnezeul meu; și voi scrie asupra lui numele meu cel nou. Cine are urechi, să audă ce zice Duhul bisericilor. Apocalipsa 3:12, 13.

Profeții înfățișează poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, iar spre deosebire de Avraam, Sara și Israel, semnificația precisă a numelui Belteșatar este necunoscută. Numele pe care Dumnezeu îl dă poporului Său din zilele de pe urmă, pentru a reprezenta relația Sa de legământ, este un nume necunoscut până la vremea când El li-l dă. Numele Belteșatar îl identifică pe Daniel drept poporul de legământ al lui Dumnezeu din Filadelfia, în zilele de pe urmă, însă numele propriu-zis este ascuns până la pecetluire, căci numele este scris pe frunțile lor, acolo unde este scrisă și pecetea.

Și am privit, și iată, un Miel stătea pe muntele Sionului, și împreună cu El erau o sută patruzeci și patru de mii, având numele Tatălui Său scris pe frunțile lor. Apocalipsa 14:1.

Daniel este numit Belteșatar în capitolul întâi și apoi în capitolul zece, identificându-se astfel ca simbol al mișcării primului înger și al mișcării celui de-al treilea înger, căci capitolul întâi reprezintă solia primului înger, așa cum a fost identificată în detaliu în articolele precedente. Prin urmare, capitolul zece reprezintă mișcarea celui de-al treilea înger și poporul legământului din zilele de pe urmă. Versetul îl identifică, așadar, pe Belteșatar ca simbol al celor ce înțeleg sporirea cunoștinței care a fost desigilată în mișcarea de reformă începută în 1989. Aceasta este reprezentată prin accentul pus pe ceea ce știa Daniel (Belteșatar).

Daniel este identificat drept cunoscător al "lucrului" care "i-a fost descoperit lui Daniel", "iar lucrul era adevărat, dar vremea hotărâtă era lungă: și el a înțeles lucrul și a avut pricepere cu privire la vedenie". Daniel a înțeles "lucrul" și, de asemenea, "vedenia". Cuvântul ebraic "dabar" este tradus prin "lucru" în verset și înseamnă "cuvânt". În mod profetic, "cuvântul" reprezintă atât vedenia "celor șapte vremi", cât și pe Hristos, care este Cuvântul. Atât "cele șapte vremi", cât și Hristos sunt Stânca pe care au lepădat-o zidarii, iar Daniel reprezintă un popor care înțelege ambele elemente ale simbolismului Cuvântului.

În Daniel, capitolul nouă, versetul douăzeci și trei, găsim unul dintre cele mai importante versete legate de profețiile de timp de două mii trei sute de ani și de două mii cinci sute douăzeci de ani, care sunt reprezentate de întrebarea din Daniel, capitolul opt, versetul treisprezece, și de răspunsul din versetul paisprezece. Întrebarea este: „Până când va dura vedenia «chazon» care identifică călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii, înfăptuită de păgânism și apoi de papalitate?” Călcarea în picioare a durat două mii cinci sute douăzeci de ani, în împlinirea celor „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase.

Răspunsul la întrebarea din versetul treisprezece a fost: până la două mii trei sute de ani; atunci sfântul locaș care a fost călcat în picioare va fi curățit, iar vedenia „mareh” a celor două mii trei sute de ani leagă între ele cele două profeții de timp, iar în versetul douăzeci și trei din Daniel nouă, Gabriel îl conduce pe Daniel să înțeleagă legătura dintre cele două vedenii.

La începutul rugăciunilor tale a ieșit porunca, și eu am venit să-ți arăt; căci ești preaiubit: de aceea înțelege lucrul și ia aminte la vedenie. Daniel 9:23.

Cuvântul tradus în verset atât ca „a înțelege”, cât și ca „a lua în considerare” este cuvântul ebraic „biyn”, și înseamnă „a separa mintal”. Gabriel îl informează pe Daniel să facă o separare mintală

între „chestiunea” și „vedenia”. „Vedenia” din verset este cuvântul ebraic „mareh” și este vedenia celor două mii trei sute de ani care s-a încheiat la 22 octombrie 1844. Cuvântul ebraic tradus prin „chestiune” este același cuvânt tradus prin „lucru” în versetul întâi al capitolului zece. Este cuvântul ebraic „dabar” și reprezintă vedenia celor două mii cinci sute douăzeci de ani, care, de asemenea, s-a încheiat la 22 octombrie 1844.

În versetul întâi al capitolului zece, poporul legământului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este reprezentat de Belteșatar, iar ei au înțeles creșterea cunoștinței care a venit la timpul sfârșitului în 1989, ceea ce le-a permis să înțeleagă legătura dintre cele două viziuni, pe care milleriții mișcării primului înger au înțeles-o doar parțial. În verset, viziunea reprezentată ca „lucrul” este identificată drept cea mai lungă dintre cele două profeții, deoarece, între cele două referințe din verset la „lucru”, Daniel identifică faptul că timpul hotărât pentru „lucru” (dabar) era „îndelungat”, în raport cu viziunea (mareh).

În al treilea an al lui Cyrus, împăratul Persiei, i s-a descoperit lui Daniel, căruia i se pusese numele Belteșatar, un cuvânt; iar cuvântul era adevărat, dar vremea hotărâtă era lungă; și el a înțeles cuvântul și a avut înțelegere asupra vedeniei. Daniel 10:1.

Adevărul subtil că „cele șapte vremi” este cea mai lungă profeție de timp pe care au proclamat-o milleriții este tăgăduit de adventismul laodicean, pe baza unui pasaj pe care îl răstălmăcesc spre propria lor pierzare. Prin respingerea „celor șapte vremi”, în răzvrătirea din 1863, ei nu văd legătura dintre cele două profeții și nu pot decât, sau nu vor decât, să considere pasajul următor ca identificând perioada de două mii trei sute de ani.

Experiența ucenicilor care au predicat „evanghelia împărăției” la întâia venire a lui Hristos și-a avut corespondentul în experiența celor care au proclamat solia celei de-a doua veniri a Sa. Așa cum ucenicii au ieșit predicând: «S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape», tot astfel Miller și asociații săi au proclamat că cea mai lungă și ultima perioadă profetică prezentată în Biblie era pe cale să se încheie, că judecata era aproape și că împărăția veșnică urma să fie inaugurată. Predicarea ucenicilor cu privire la timp se întemeia pe cele șaptezeci de săptămâni din Daniel 9. Solia transmisă de Miller și de asociații săi anunța încheierea celor două mii trei sute de zile din Daniel 8:14, din care cele șaptezeci de săptămâni fac parte. Predicarea fiecăruia se întemeia pe împlinirea unei părți diferite a aceleiași mari perioade profetice. Marea controversă, 351.

Nu treceți cu vederea logica inerentă a acestui ultim pasaj. Adventismul laodicean nu învață lumea că mileriții au socotit că sanctuarul ce urma să fie curățit era sanctuarul ceresc, căci ei, precum și oricine dorește să consulte mărturia istorică, știu că mileriții credeau că sanctuarul ce urma să fie curățit era pământul. Pasajul pe care Adventismul laodicean îl răstălmăcește spre propria lor pierire este: „astfel, Miller și asociații săi au proclamat că cea mai lungă și ultima perioadă profetică prezentată în Biblie era pe punctul de a expira”, perioadă pe care ei insistă că o constituie cele două mii trei sute de ani din Daniel, capitolul opt, versetul paisprezece.

Însăși cărțile de istorie ale Adventismului atestă că toți cei trei sute de predicatori mileriți au folosit diagrama pionierilor din 1843 în prezentările lor, iar pe acea diagramă, precum și în restul

mărturie istorice, este limpede ca lumina zilei că „cele șapte vremuri” (două mii cinci sute douăzeci de ani) era profeția pe care ei au identificat-o drept „cea mai lungă și ultima perioadă profetică”, care era „pe punctul de a expira”. Din cauza rebeliunii lor din 1863, când au respins piatra de temelie a „celor șapte vremuri”, ei insistă acum orbește că Sora White rescrie istoria consacrată în pasajul din Tragedia veacurilor.

În versetul întâi al capitolului zece din Daniel, Belteșatar îi reprezintă pe poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, iar aceștia înțeleg atât întrebarea, cât și răspunsul din Daniel, capitolul opt, versetele treisprezece și paisprezece, pe care Sora White le identifică drept temelia și stâlpul central al credinței adventiste. Reprezentarea pe care o oferă Daniel în verset marchează o deosebire între poporul legământului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și adventismul laodicean, căci poporul legământului lui Dumnezeu este cel care înțelege creșterea cunoștinței din anul 1989.

În al treilea an al lui Cirus, împăratul Persiei, i s-a descoperit lui Daniel, căruia i se pusese numele Belteșatar, un cuvânt; iar cuvântul era adevărat, dar vremea hotărâtă era lungă; și el a înțeles cuvântul și a avut înțelegere asupra vedeniei. Daniel 10:1.

Versetul întâi este începutul vedeniei date pe malul Râului Hidechel, care se încheie în capitolul doisprezece. Acolo găsim desigilarea cărții lui Daniel la vremea sfârșitului; prin urmare, prezentarea lui Daniel ca înțelegând atât „lucrul”, cât și „vedenia” este legată de cei care înțeleg, identificați drept „înțelepții”, în contrast cu cei care nu înțeleg, identificați drept „cei răi”. În versetul zece al capitolului doisprezece este reprezentată distincția dintre cele două clase.

Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii; dar cei răi vor face răul; iar niciunul dintre cei răi nu va înțelege; însă cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:10.

„Înțelepții” înțeleg, iar cei răi nu înțeleg; iar cuvântul tradus prin „a înțelege” este același cuvânt pe care l-am identificat în versetul douăzeci și trei din capitolul nouă. Este cuvântul ebraic „biyn”, care înseamnă a separa mintal. Cei răi nu înțeleg sporirea cunoștinței, fiindcă nu sunt dispuși să facă separarea mintală a celor două vedenii, care sunt adevărurile pe care Belteșatar este identificat că le înțelege în versetul întâi, când este identificat drept Belteșatar, și nu Daniel. În versetul întâi el este identificat cu poporul legământului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului și este identificat ca fiind dintre cei care înțeleg cele două vedenii, între care poporul lui Dumnezeu trebuie să facă o distincție mintală. Isus ilustrează sfârșitul unui lucru prin începutul lui, iar în capitolul doisprezece, înțelepții sunt aceia care înțeleg profeția celor două mii trei sute de ani și relația ei directă cu „cea mai lungă și ultima” profeție de timp, care este cea de două mii cinci sute douăzeci de ani.

Vom continua studiul nostru al ultimei viziuni a lui Daniel în articolul următor.

Poporul Meu piere din lipsa cunoștinței: fiindcă ai lepădat cunoștința, te voi lepăda și Eu, ca să nu-Mi fii preot: fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi. Osea 4:6.

Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți într-o casă duhovnicească, ca să fiți o preoție sfântă, pentru a aduce jertfe duhovnicești, bineplăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos. De aceea este și scris în Scriptură: Iată, pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, prețioasă; și cel ce crede în El nu va fi dat de rușine. Vouă, deci, celor ce credeți, El este prețios; iar celor

neascultători, piatra pe care au lepădat-o ziditorii, aceea a ajuns să fie în capul unghiului, și piatră de poticnire și stâncă de sminteală, pentru cei ce se poticnesc de Cuvânt, fiind neascultători; la aceasta au fost și rânduiți. Dar voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor agonisit, ca să vestiți laudele Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; voi, care odinioară nu erați un popor, iar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; care odinioară nu primiserăți îndurare, iar acum ați primit îndurare. 1 Petru 2:5-10.

Și socotiți că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire; precum și iubitul nostru frate Pavel, după înțelepciunea care i-a fost dată, v-a scris; ca și în toate epistolele lui, vorbind în ele despre aceste lucruri; în care sunt unele lucruri greu de înțeles, pe care cei neînvățați și nestatornici le răstălmăcesc, ca și pe celelalte Scripturi, spre propria lor pierzare. Voi deci, preaiubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă, ca nu cumva și voi, fiind duși în rătăcire prin rătăcirea celor nelegiuți, să cădeți din statornicia voastră. 2 Petru 3:15-17.

Adu-le aminte de aceste lucruri, poruncindu-le înaintea Domnului să nu se certe de vorbe, căci aceasta nu aduce niciun folos, ci este spre pierzarea celor ce ascultă. Silește-te să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, un lucrător care nu are de ce să se rușineze, care împarte drept cuvântul adevărului. Iar de vorbăriile profane și deșarte ferește-te, fiindcă ele vor spori în și mai multă neevlavie. 2 Timotei 2:14-16.